Ce ne poate oferi un Concert de Crăciun?

(Grigore Constantinescu – 18 decembrie 2007)

A devenit o tradiție ca în acest moment al Sărbătorilor, Concertul de Crăciun, să nu semene cu nici o altă seară desfășurată în Studioul „Mihail Jora” al Societății Române de Radiodifuziune.

La invitația formațiilor muzicale, melomanii au ocazia de a petrece o seară de familie, în ambianța stării de grație a sărbătorilor miezului de iarnă. Desigur, este nevoie de zăpadă afară și, în sală, pentru întregirea acestei ambianțe, de idei și inventivitate, ceea ce caracterizează întotdeauna periplul artistic al maestrului Ilarion Ionescu-Galați. Artist capabil să se confrunte cu cele mai importante capodopere ale literaturii simfonice universale, marele dirijor are și capacitatea de a-și conecta atitudinea după prilejul bucuriei de a trăi, descoperind interpreți și partituri aducătoare de zâmbet.

Programul propus pentru acest prilej este gândit de către maestrul Ilarion Ionescu- Galați asemenea unui surprinzător mozaic de stiluri și surprize muzicale, în care putem regăsi „de toate, pentru toți”. Iubitorilor muzicii secolului al XIX-lea li se oferă o versiune de saxofon și orchestră a unui **Choral** de Vincent d’Indy, celor care preferă călătoriile impresioniste prin sunet, către tărâmuri exotice, **Piesa în formă de Habanera** de Maurice Ravel, celor care suspină romantic, un **Vals** din muzica lui Dmitri Șostakovici pentru filmul **Ultimul tren** sau, și mai bine, **Valsul imerial** de Johann Strauss din Viena iubirilor nestinse. Dacă preferăm un moment de temperament amerolatin, **Libertango** de Astor Piazzolla! Poate și ceva de temperament european, un **Csardas** de Monti, sau... toate la un loc, dacă vom asculta **Scaramouche** de Darius Milhaud.

Lumea filmului și musicalului sau slagărului este mereu prezentă printre lucrările amintite până acum, plasându-i cu intervenții celebre pe John Lennon, Leroy Anderson, Andrew Lloyd Weber lături de Leonard Bernstein. Întreg programul, așa cum se poate observa, are un surâs ironic la adresa tuturor vârstelor, strecurat printre ocheade de către Heny Mancini și a sa **Panteră roz**. Un spor de atractivitate este dăruit de replicile Saxofonului – Theodore Kerkezos, și ale Tubei – Mihai Ceaskai. Pentru cei care au uitat cum dirija Strauss valsurile sale, există și un „bonus” prin vioara la care cântă, când „și” conduce orchestra, chiar... Ilarion Ionescu-Galați.

Cred că putem fi fericiți cu familia Radiodifuziunii. Nu avem nici o teamă că o să pierdem ocazia aceasta, cu condiția de a ne manifesta prezența prin APLAUZE.